

Burre Posten

For katte og dyrevenner.

Nr. 2 Årgang 2 mai 2008

Kjære alle sammen!

Tusen takk for gaver av alle slag! Alt har kommet godt med, til stor glede både for pusene og meg.

Til venstre ser dere Fina.

**Hun ble funnet på Fina bensin-
Stasjon, derav navnet. Hun
var full av bensin og olje og
radmager som et fiskebein.
Naboen hadde mistet katten
sin og jeg kontaktet han. Han
så Fina og sa:- Det er ikke vår
katt men siden vi har mistet
vår, kan vi ta henne. Han bar
Fina med seg og kom tilbake
etter vel en time. Da var hun
nyvasket og fin. Men han sa:
- Hun går ikke sammen med
hunden vår! Så vi kan ikke ha
henne likevel.**

**(Det tar 3-4 uker for en katt å
venne seg til nytt hjem med
lukter, lyder, dyr og
mennesker.)**

**Jeg sa ikke noe, men tok imot
henne og lot henne være alene
på et rom hvor hun fikk mat
mange ganger om dagen i små
porsjoner og var redd for at
hun ikke ville klare seg.**

**Heldigvis så gikk det bra! Hun
kom seg og ble fin og frisk,
som hun er på bildet her. Jeg
lot døra stå på gløtt så hun
kunne bli vant til lyder, lukter
og de andre som kikket i
dørgløtten.**

**Fina er en meget bestemt
dame og likner veldig på
Findus i Gubben og katten
synes jeg.**

Fabian.

Fredag morgen, før Palmesøndag ringte brannvesenet.

De hadde fått inn en katt som var funnet på motorveien mellom Mjøndalen og Hokksund, han satt ved veikanten nær innkjøringen til Loesmoen, sa brannmannen.

- Her er det 30 katter inne i huset pluss 2 som far mat ute, sa jeg som svar på spørsmålet jeg visste ville komme. Ærlig talt så var jeg sliten og orket ikke flere beboere akkurat nå.

Men plutselig hørte jeg meg selv si: - Ok. Kom med han!

- Takk, det er flott. Han virker sliten og er møkkete, svarte brannmannen, vi kommer med en gang!

Jeg hadde jo ikke stått opp, så jeg fikk skikkelig fart på meg.

Like etter ringte det på og jeg fikk **Fabian** i armene.

Han malte, men som han så ut! Virkelig en gammel landstryker, tenkte jeg, men pen med det hvite i ansiktet og ellers svart. Han hadde nok vært i mer enn en slåsskamp etter sår og arr å dømme.

- Kanskje han satt i veikanten og ventet på eieren sin? Var min første tanke. Eller var han rett og slett blitt dumpet, slik som katten på Åskollen i Drammen og som var kastet ut av bilen i fart? (se forrige nr. av Burreposten) Det var min andre tanke.

Jeg satte fram mat, vann og do. Og fant et varmeteppe jeg la på en stol.

Han var rolig og snuste på maten som ikke fristet. Så åpnet jeg en boks og det spiste han. Lot han være alene så han kunne gjøre seg litt kjent.

Da jeg senere kom ned til han ble jeg møtt av en sterk urinlukt som nesten slo meg i svime. Han hadde tisset rett på gulvet så det hadde sprutet.

Doen var urørt.

Jeg fikk vasket det verste, men det stinket. Stakkar, han var kanskje ikke vant til å være inne? Eller dette var en reaksjon fordi han var på et fremmed sted?

På kvelden hentet jeg det store hundeburet, tungt som bly, og slepte det fra 3.etasje og ned i første. Ordnet med soveplass, mat, do, vann og løftet han inn i det. Han var fabelaktig snill og rolig. Derfor ga jeg han navnet **Fabian**.

Lørdag da jeg kom ned hadde han tisset i buret og det var sprutet langt utover gulvet og på møblene, jeg vasket vekk den verste lukta og fikk barnebarnet mitt til å komme hit. Vi bar buret med **Fabian** opp i 2.etasje i stua så han slapp være alene, dessuten var det varmere her oppe. For at han skulle fa litt privatliv, la jeg et stort pledd over buret som dekket alt unntatt fronten. Der kunne han se ut og hilse på de andre, særlig jentene var nysgjerrige!

Og det fabelaktige: Ikke noe knurr eller hvesing, selv om hele flokken etter hvert var bortom for å hilse på.

Jeg var litt engstelig for at han skulle være smittebærer, derfor hadde jeg han bare en kort stund løs i stuen før jeg tok han inn i buret igjen. Snart begynte han å vaske seg!

Det var et meget godt tegn.

Søndag hadde han igjen tisset og gjort sitt fornødne i senga si. Doen var urørt.

Jeg skiftet og la på rent. Ingen sak med vaskemaskin i huset.

Like før kl 22 da jeg skulle legge meg, fikk han et anfall så jeg nesten besvimte. Han gikk rundt i buret, hvelvet det som var, hadde kramper og falt tilslutt over på siden idet han skrek. Så ble det helt stille. Han var kliss våt. Men han levde.

Jeg skyndte meg å ringe til legen Rett hjem.

- Du vet det er ekstra tillegg på søndag kveld?

- Ja, svarte jeg, men kom så fort du kan!

Jeg begynte å tørke **Fabian** og buret hans der det fløt av vann.

Men var ikke ferdig da dyrlegen kom. Nå var **Fabian** våken og virket helt fin. **Fabian** ble undersøkt rund baut, . Han ble jo enda våt etter sjauen han hadde hatt.

Dyrlegen fant ikke noe galt med verken hjerte eller lunger. Men det er en gammel pus, se bare på tennene, her er det mye tannstein.

- Skal du ta vekk den? Spurte jeg.

- Jeg synes du kan ta en blodprøve av han først, så vi får se hva som feiler han. Men han ga han kur mot øre- og pelsmidd og mark i magen.

Og så sa han:- Du bør holde han i buret 3-4 uker så han ikke smitter de andre dersom han feiler noe. Han er sterk nok til det. Dyrlegen sjekket buret og godkjente det.

Det ble nesten natt før vi fikk lagt oss.

Neste morgen hadde **Fabian** gått på doen sin for første gang.

Utpå dagen kom Hilde dyrevenn og tilbød seg straks å kjøre **Fabian** til klinikken for å ta blodprøve. — Vi tar med **Fina** også, hun virker litt tufs, sa hun. På klinikken ble det tatt blodprøve av **Fina**, noe som var et problem. Både Hilde og jeg ble betenkte og forlangte til slutt at hun skulle dopes. Da ble det lettere å få tatt prøven.

Fabian satt hele tiden rolig i buret, men da han kom på undersøkelses benken fikk han det verste anfall jeg hadde sett.

- Svulst på hjernen eller skade etter påkjørsel, sa dyrlegen: - Dette er epilepsi.

- **Så Fabian** fikk slippe der og da.

Jeg tok han med hjem for å begrave han i hagen, noe jeg alltid venter 2-3 dager med, så jeg får tatt ordentlig farvel.

Dagen etter — tirsdag, ringte telefonen.

Fabians familie. Noen bekjente hadde fortalt om annonsen i avisen.

De kom straks for å ta med seg **Fabian** hjem.

De kom hjem fra ferie fredag da **Fabian** satt ved veien, like ved innkjørselen til Industriveien der han bodde., men hadde altså blitt tatt med av en fremmed bilist og kom til meg.

Eierne hadde lett og lett og ropt og ropt på **Fabian** den fredagen.

Min første tanke var riktig.

Han satt og ventet på eierne sine.

Han het **Gutten** og ble **23 år!**

Fabian, verdens snilleste pus!

Det skal godt gjøres å komme fremmed og ukjent til et sted med 30 puser! Siden han vasket seg vantrivdes han i alle fall ikke, håper jeg. For her er han ren og pen, noe han ikke var da han kom.

Etter dyrlegens anbefaling måtte han være i bur inntil nødvendige prøver var gjort av hensyn til eventuell smittefare. Han tok det helt rolig! Clio var svært nysgjerrig og måtte bort for å hilse på. Akkurat som Droni satt også han og ventet på eieren som kom hjem fra ferie. Bare det at Droni satt innenfor porten og ventet på meg da jeg kom hjem fra sykehuset etter 1 måned. Ingen visste at jeg kom.

Fabian satt i veikanten og ventet på eieren som kom fra ferie, men ble dessverre tatt med av en bilist som var redd han ville bli overkjørt — og leverte han til brannvesenet. Slik kom han til meg.

Amanda i Bringebærstien 4.

Skrev dette da barna barna
var små. Derfor kaller jeg mus
bestemor. Men historien er så
Hvordan kan det være

En kveld kom Tott kattepus løpende inn på kjøkkenet med ei lita mus i munnen.

- Hei, småpusar ! ropte han til de små ungene til Lunkentussa, Gråtass og Knøttet. De hadde til sammen 7 unger som lekte i stua ved å klatre i gardinene og løpe etter hverandre over og under sofaen.

De klatret og kløv i rasende fart oppover sofaen som mannen i møbelbutikken sa var garantert til å tåle katteklør, men etter noen runder med bestemors kattepusar var det hundretusenmillioner merker etter katteklørne, og møbelmannen rygget bakover da han kom inn i stua og bestemor sa:- Hvordan er det nå med denne katteklørefrie sofaen? Jeg vil ha en ny! For du sa den tålte katteklør og ikke ville få merker!

Etter det likte ikke møbelmannen kattepusar. For han hadde sagt altfor mye han ikke kunne stå ved og gjerrig som han var, ville han slett ikke gi bestemor ny sofa enda han hadde lurt henne til å kjøpe den. Og siden han ikke hadde gitt bestemor skriftlig garanti — lur som han var — fikk ikke bestemor ny sofa.

Men småpusene syntes sofaen var helt OK. De raste etter hverandre og hørte nesten ikke hva onkel Tott ropte:- Kom nå her da og se hva jeg har med til dere! Nå skal vi ha det gøy!

Men akkurat da kom bestemor inn på kjøkkenet. —Hva er det du driver med, ropte hun til Tott, - stakkars vesle musa!

Og så kastet hun seg ned på gulvet og krøp under kjøkkenbordet og fikk tak i musa som Tott akkurat hadde slengt opp i luften og nå et øyeblikk lå stille på gulvet.

Ja, musa var så forskremt at den bet bestemor ettertrykkelig i handa så hun hylte, men bestemor klarte likevel å putte musa opp i en plastboks som sto på benken. I full fart satte hun lokket på og plasserte den på badet.

Alle småpusene sto og så på og skjønte ikke hva som foregikk, men onkel Tott bare stirret måpende på bestemor og tenkte nok i sitt stille sinn, - bare vent til bestemor har lagt seg! For badedøra sto bestandig litt på gløtt...

Men bestemor leste nok Totts tanker, for nå lukket hun døra helt igjen og sa: - Nå må dere sove godt, da pusungene mine, god natt!

Utpå natta våknet bestemor og måtte på badet en tur. Hun kikket i boksen der musa lå.

Den lå livløs på ryggen. —Å, nei, så trist, sa bestemor ulykkelig og dyttet forsiktig på musa så den ble liggende på maven. Så satte hun lokket på igjen. Utenfor døra sto hele pusegjengen og ventet spent, kanskje kunne de få tak i musa?

- Å, nei puser, denne musa får dere ikke! sa bestemor og lukket døra godt igjen og så gikk hun og la seg.

En gang til i løpet av natta var bestemor oppe og så til musa. Den lå akkurat som sist, helt stille og ubevegelig.

Om morgenen kikket bestemor ned i boksen igjen før hun gikk på jobben. — Men i all verden, musa levde! Men bare så vidt. Den klarte ikke å gå, for bakbeina lå livløse rett ut.

- Marit! ropte bestemor og løp opp i 2.etasje der datteren hennes bodde, - vet du at musa lever! Og så fortalte hun i rasende fart hele musehistorien.

Nå hentet Marit den tomme gullfiskbollen sin. La bomull i bunnen, et par mandler, en liten ostebit og en drue. Og så la bestemor musa

forsiktig oppi bollen og Marit la en stor bomullsdott over musa så den ikke skulle fryse.

Hver dag løftet bestemor og Marit på bomullen for å se på musa.

Den lå helt stille med bakbeina rett ut. Men den levde.

De små, svarte perlerunde øynene stirret rett på dem — akkurat som den ville si noe.

Det gikk noen dager. Da bestemor en dag løftet på bomullen hadde musa begynt å trekke til seg det ene bakbeinet.

Så gikk det noen dager til. Da hadde musa begynt å trekke til seg det andre bakbeinet.

Og plutselig, en dag satt den og vasket seg, brukte forbena rundt munnen og i ansiktet, slikket på dem og gned dem rundt i ansiktet igjen og igjen. Og slikket og vasket og brydde seg ikke om at Marit og bestemor sto og så på. Den stirret litt på Marit og bestemor med de blanke, sorte perleøynene sine et øyeblikk, men så fortsatte den vaskingen.

Og enda noen dager senere ropte Marit ned til bestemor i 1.etasje:

- Mamma, mamma kom å se! Musa raser rundt i bollen!

Og det var jamen sant, musa løp rundt i bollen som en vind! I rasende fart gikk det, rundt og rundt.

- Ja, nå kan vi vel gi henne et navn, sa bestemor, - hva sier du om Amanda? Og hva gjør vi nå som bollen er for liten?

- Ja, her kan hun ikke være, sa Marit. Og så hentet hun det tomme akvariet sitt ned fra loftet.

Bestemor gikk ned i hagen og fant ei grein som hadde falt ned fra plommetreet i det fæle vindværet for noen dager siden og la den oppi akvariet.

Marit satte ned små skåler med mat, ostebiter, nøtter, kefir, vann, brødbiter og en fleskesvor.

Så ble gullfiskbollen med Amanda satt forsiktig ned i akvariet, lokket tatt av og det var ikke lenge før hun spratt ut. Men hun var veldig tynn og kunne ikke slippes ut i naturen enda, for det var jo meningen at hun skulle få komme ut igjen, bare hun ble helt frisk, stor og sterk nok.

- Amanda må spise seg opp litt, sa bestemor, - så hun klarer seg over vinteren. For den sto for døren, det meste løvet hadde falt av trærne og ute var det surt og kaldt.

Og plutselig en dag begynte det å snø. Store, hvite snøflak dalte ned fra himmelen og la seg som et hvitt teppe på bakken.

- Nei å nei, sa bestemor fortvilet, - hvordan skal nå dette gå?

- Amanda er altfor mager til å slippes ut!

Amanda spiste og koste seg i akvariet. Klatret på plommegreina som en racer, raste opp og ned, bort og rundt, som en hvirvelvind. Og ble rundere i kroppen og blank i pelsen, den var så fin at den skinte!

Og plutselig en dag forsvant snøen. Sola varmet så den smeltet og ble borte på et blunk.

Da fant bestemor en tom isboks, fikk Amanda oppi sammen med noen ostebiter og satte seg i bilen og kjørte av sted. Nå ville hun finne et fint sted som Amanda kunne bo på.

Først reiste hun ut til Stensethøya. Men den var altfor liten og dessuten for nær folk og trafikk, syntes bestemor.

Så reiste hun videre og stanset ved Herstrømøya.+

Den var stor og lå mer usjenert til. Hun ruslet langs stranda nede ved vannet, men fant ingen plass hun syntes passet for Amanda.

Ute i vannet svømte noen flotte svaner og bestemor var ikke sikker på om de spiste mus, så nei, her torde hun ikke slippe ut Amanda.

Bestemor ruslet blant de store fine trærne og lurte veldig på hvor den beste plassen var.

Da kom hun til et lite søkk med bringebærbusker. I god avstand fra vannet, litt lunt med steiner og gress. Mus likte bringebær, det var bestemor helt sikker på.

Hun åpnet esken forsiktig nede på bakken og Amanda smatt ut. Ostebitene la hun i en haug, så hadde Amanda litt niste inntil hun fant mat selv.

Men Amanda forsvant bak en bringebærbusk, et øyeblikk skinte sola i den blanke pelsen og det var som hun vinket til bestemor og sa:- Takk for meg!

Og bestemor døpte stedet for Bringebærstien 4.

Men Tott glemte aldri at bestemor "stjal" musa hans. Så han gadd aldri mer ta med mus inn i huset.

I stedet begynte han å "rydde" i bestemors skrivebord og fikk tilnavnet "kontorsjefen".

Her sitter Snøhvit i den nye sofaen. I den ligger de etter tur. Likedan i kurven ved siden av. Pusene har fått et ekte lekeland! Droni og Lille i samme kurv.

Sølvpilen koser seg på den nye madrassen.. Den er "hennes!" Men nå har de fått så mye nytt av den snille dyrevennen fra Drammen at de behøver ikke krangle om noen ting lenger.

Fido koser seg på et flettet bilde

av en stor katt samt en Marihøne.

Det er så mye fine leiker at pusene vet ikke hva de skal velge. De henter seg små leker fra en stor kurv og tar med over hele huset.

Musse slapper av i ny kurv, hun er rund og god og elsker mat.

Sheiken ligger i den nye sprinkelsenga som han koser seg i, til hodepute har han en harepus m/gulrot.

Snøhvit ved siden av den nydelige løva som pusene fikk sammen med flere kosedyr.

Bror.

I 2005 da Nålle som liten løp og skreik på fortauet utenfor her og jeg tok han inn i huset og annonserte han uten at noen reagerte, sto det omtrent samtidig i avisa at det var en liten grå/blå korthåret kattunge som løp rundt i Mjøndalen, altså ca 1 km herfra.

Jeg hørte ikke noe mer inntil jeg noen måneder senere plutselig fikk se Nålle sitte på gjerdet mot hagen her og titte inn i vinduene.

Jeg løp forskrekket ut og ropte på han, men da bare forsvant han og da jeg løp inn i huset, var Nålle inne.

Altså hadde noen sluppet kattungen det hadde stått om i avisen inn i hagen min. Men han var ikke tam slik som Nålle hadde vært. Og da forsvant han selvfølgelig, for her er noen av kattene løse og går utenfor kattegården. Og de godtar ingen fremmed pus, sånn uten videre.

Senere så jeg **Bror** som jeg døpte han flere ganger og satte derfor ut mat. Noe han fant.

Men han løp hver gang jeg nærmet meg.

Jeg ønsket så inderlig å få tak i han så han kunne få et hjem her, nok mat, få det godt og varmt og selskap.

Uka etter påske da jeg kom fra butikken satt **Bror** på dørmatta utenfor døra her! Gjett om jeg ble glad!

Men han løp ned mot hagen da jeg nærmet meg, så jeg ropte:- Vent så skal jeg hente mat til deg!

Det virket som om noen løse tenner stakk utenfor munnen.

Akkurat slik som med **Sheila** for mange år siden da hun kom hjem full av kloakk og lot seg grundig vaske i badekaret før vi dro til veterinær Klund.

Men han sa:- Kjeven er brukket, her er det lite å gjøre!

- - Men hun har jo kattunger ute et eller annet sted, du er nødt til å gjøre noe! svarte jeg. Han surret sterk tråd rundt hjørnetennene, ga henne penicillin og jeg dro hjem med beskjed om at dette skulle hun ha hver dag i en uke.

Neste morgen, da hun var våken og klar i hodet etter bedøvelsen, slapp jeg henne ut. Hvor hun hadde ungene visste jeg ikke.

Presis kl. 6 hver morgen dumpet **Sheila** ned i sengen min fra vinduposten, fikk medisinen og forsvant.

En morgen var det 3 fremmede kattunger på kjøkkenet.

Sheila hadde i nettenes løp tatt dem med inn i huset og gjort dem kjent mens vi i huset sov. Og hun var helt fin i munnen, bortsett fra en liten skjevhet, men det var bare charmerende!

Så derfor tenkte jeg at dette skal gå like fint som med **Sheila**.

Hentet mat, hadde oppi medisin og satte boksen fra meg der han pleide spise. Og han kom.

Slikket og slikket på sausen.

Jeg tenkte han skulle få mer saus, hentet boksen og hadde oppi mer mat som jeg moset godt og hadde varmt vann over, så det ble rikelig med saus. Tok samtidig med det store buret og la et fleece teppe inni så han kunne få et varmt sted å stå mens han spiste, i stedet for stå på de kalde steinhellene.

Han kom da jeg holdt boksen foran han og begynte straks å slikke i seg sausen. Forsiktig satte jeg boksen inn i buret så han kunne stå på det varme teppet mens han spiste.

Jeg snakket til han hele tiden, men han rygget unna da jeg prøvde klappe han. Men tenk så gikk han inn i buret, hele tiden mens han slikket i seg av sausen.

Og jeg fikk lukket igjen døra!

Drosja kom fort og snart var vi hos dyrlege Klund.

Jeg var så glad, for jeg tenkte at dette går fint, nå skal han få være hos meg!

Men den gleden ble kortvarig.

Dyrlegen sa da han kikket i munnen hans: - Dette er noe av det verste jeg har sett.

Så lille **Bror** fikk bare sovne inn. Han måtte vært innelåst også, for han hadde ikke muskler og dyrlegen mente: - Han kan da ikke gå!!!

Men løp i hagen hos meg, kanskje med sine siste krefter?

Døden var sikkert en lettelse for **Bror**, Men det var gruelig trist for meg.

Judy var en snill gammel golden retriever da kattermoren i huset plutselig døde og etterlot seg to ganske så små kattunger.

Judy hadde aldri hatt valper, men da valpene ble lagt inntil henne, våknet morsinstinktet. Hun hadde nettopp hatt løpetid og det var ikke lenge før melken kom i spenene og kattungene drakk begjærlig. Hun stelte og passet på kattungene til de ble store og var en ekte "hønemor."

Så ble hun syk og døde og familien skaffet seg straks en valp, savnet og sorgen over et kjært familiemedlem var stort.

Men kattungene likte ikke den nye valpen, den var voldsom i adferd og skulle leke når kattungene ville sove. Så de flyttet til naboen. Nå var også den ene kattungen borte. Men naboen hadde også valp, så PusPus som katten het, flyttet til neste nabo, var der en stund, og forsvant.

Sønnen i **Puspus** barndomshjem skulle etter noen år på sivilteneste og havnet på et hjem for syke.

Dit kom det hver dag en katt som fikk mat! Den var **Puspus** opp av dage!

Han tok med pusen hjem og hunden som nå var voksen kjente straks igjen katten!

Men **Puspus** slo seg ned hos naboen den sist var hos og har fått det godt.

Når den første "matmoren" går forbi og roper **Puspus** ! kommer den med en gang.

En helt vanlig dag - hos Karin

Da jeg våknet, tenkte jeg at min venninne Tanja har jo bursdag.

Altså ville jeg ringe og gratulere.

Men først ville jeg stå opp og strakte meg etter strømpene.

Du verden som neglene hadde vokst! Jeg tok strømpene med på badet, fylte en bølge med grønnsåpevann for et fotbad.

På min vei gikk jeg forbi kjøleskapet og fant en gulrot til frokost og oppdaget at jeg måtte kjøpe poteter.

Jeg satte på vannkokeren for en kopp instant sjokolade.

Skiftet vann i de 5 vannbøllene på kjøkkenet som kattene drikker av og åpnet 6 bokser så de fikk sin frokost.

En av kattene hadde kastet opp og jeg fant tørkepapir.

Men var det ikke noe mer som skulle tørkes opp?

Jeg gikk opp i 3. etasje, fant nytt tørkepapir og fikk tørket opp der.

Vel nede i 2. etasje igjen oppdaget jeg at Tio "gravde" over maten hun nettopp hadde fått, ny åpnet boks, jeg tok den vekk og oppdaget det jeg egentlig skulle tørke opp. Jeg hentet nytt tørkepapir, for hvor det jeg fant i stedet?

Og hvor var gulrota jeg skulle ha til frokost?

Den var borte.

Fant et kakestykke fra i går kveld, det skulle jeg ikke ha, jeg som slanker meg og skal inn i det nye skjørtet!

Å ja, etter at kakestykket var spist, husket jeg at gulrota var tatt ut av grønnsakskuffen og lagt i hylla i kjøleskapsdøra.

Jeg gikk mot kjøleskapet og passerte Tio som drakk vann.

Hun så meg ikke og skvatt så hun hoppet opp på peiskanten like ved og rev ned peispusteren så den fast og velvet den ene vannkoppen så vannet rant utover gulvet.

Gikk på badet for å hente gulvkluten da jeg oppdaget fleeceteppene som lå på tørketrommelen og ventet på å bli puttet i vaskemaskinen. Så gjorde jeg det og fikk satt i gang vaskemaskinen.

Men hva skulle jeg på badet?

Jeg gikk ut i stua og oppdaget vannet på gulvet. Hentet gulvkluten på badet og fikk tørket opp.

Hadde glemt å koke fisk til kattene, hentet fisk en i fryseren og den store kjelen på boden. Hadde oppi fisk, vann og havregryn og satte plata på 1, for da kokte det ikke over.

Så gikk jeg ned i 1. etasje, til Galleri Pus.

Der arbeidet jeg en god stund til jeg plutselig hørte plystring.

- Var det ute i gata? Ja, en bil slurret på det glatte vinterforet.

Jeg hørte plystring igjen.

- Var det noen ute i gårdsplassen? Var det noen som plystret på kattene, hva mente de med det?

Jeg gikk ut for å se. Ingen var der.

Men inne i galleriet hørte jeg plystring igjen!

Jeg gikk ut døra og inn i leiligheten. Og ble møtt av en vegg av røyk!

Hva i all verden kunne det være? Jeg løp opp trappa, røyken tett som et ullsteppe, nesten.

På komfyren sto kjelen og kokte over!!!!

Jeg slo av plata, tok kjelen og bar den ut på verandaen hvor den brente svart merke i gulvet, lukket opp alle vinduer og dører.

Plustringen fortsatte.

Hvordan få stoppet den? Den ga seg etter hvert som røyken begynte å forsvinne.

Så gikk jeg til butikken for å kjøpe avis, knekkebrød, poteter, gulrøtter og ny fisk til kattene og kom hjem med ost, kjeks, avis og poteter.

Heldigvis så hadde jeg fisk i fryseren til kattene.

Emma får seg
en god latter!
Mamma Hilde
waler Danielsen
har tatt bildet
også de i forrige
Børre Posten side
17-21

Hverdagsliv.

Til høyre står **Burre** ved siden av regnemaskinen som han er veldig interessert i. Han klarte også ringe Eiker Rørsenter!
- Det er katta som har ringt!
Svarte jeg da de tok telefonen!

Smurf er på vakt.- Hva tenker denne jenta **Lille** på?
Han har i alle fall ikke tenkt å rikke seg fra sofaen!

Snøsokk spiser kattegress.
Det er populært og renser maven Det er blitt gress ute nå, men det vokser lite i kattegårdene, så der må jeg legge inn friskt gress til dem.

Populær leike, især om natta!
Da går kula inni rundt og rundt og det høres **veldig godt!**
Men det er bra de har det moro og noe å interessere seg for.
Gullet bakerst, **Prinsessen** og **Snøsokk**. Til høyre litt av **Droni**

Arрто ble sluppet inn i gårdsplassen for snart 10 år siden. Leieboerne i 2.etasje tok han til seg. Så flyttet de og bodde et annet sted i 7 år. Da flyttet de tilbake og **Arрто** var godt kjent og kom på besøk. Her har han funnet seg litt mat. Pusene i huset;- det er OK!

Her ligger **Svarten** (øverst) på det nye klatrestativet. **Svarteper** på toppen av tønna og **Mimmi** bakerst. Disse tre går fint sammen., **Mimmi** skal kose kinn mot kinn, **Svarteper** liker bli klappet når det passer han! **Svarten** drar til seg mat med poten når jeg gir han, men nei takk til nærkontakt!

Rulle koser seg i sola som nå ser ut til å komme for fullt. Hun har god utsikt fra 3.etasje. Og liker seg godt her sammen med de nye leikene.

Kjæresteparet **Gullet** og **Nøste** Spaserer ofte sammen. **Musse** sover på stativet og **Droni** til høyre inne i kassa.

Retur:
Karin Margareth Woll,
Bruvn 5,
3055 Krokstadelva.
Tlf. 98433689 — 47240023
Kto 0540 8017809

Ønsker dere alle en god sommer!
Kommer dere til stengt dør, ring!
Kanskje jeg bare er i butikken
eller i nærheten. Vennlig hilsen
Karin

Galleri Pus, Kunstgalleri,
sponser
Burre-Posten og lager også
sanger og taler. Sendes over
hele landet.
Tlf 98433689-47240023

5

DRONN
OG
LILLE

SHANS

FIDO

